

vorečega, in si ne upa na dan, in vsa njegova vprašanja so samo eno: Kako naj živim, da mi bo dobro?»

»Govoriš tako, kakor bi ti bil odgovor že zdavnaj jasen.«

»Glej, Ester ima za domačo porabo majhno teorijo o srečnem življenju...« je nadaljeval smehljaje.

»Novo teorijo o srečnem življenju?» sem se ustrašil.

»Ne vem, če je popolnoma nova. Je nekoliko mistična, znanstveno premalo utemeljena, toda praktično morda porabna, ker čutim, kako sem miren, kadar jo poslušam, in nič več ne premišljujem, zakaj jem, spim, diham in hodim, predstavlja nogo za nogo. Ester vpliva name kot pomlad. Čudna se mi zdi samemu tista siva in gnusna praznosta prejšnjega življenja, ko sem se iskal in se nisem mogel najti, ko so mi bili vsi ljudje zo-prni in dolgočasni in se mi je zdelo, kakor bi že zdavnaj enkrat slišal, kar govore, tako da ni imelo zame poslej nobenega pomena več, naj so trdili karkoli. Ljubim jo neizmerno, ti tega ne moreš razumeti. Če ji gledam v oči, vidim, da je vse izpolnjeno, kar sem čakal, in ko bi se ne poznal tako dobro, bi rekel, da se je svet preuredil. Ti tega ne moreš razumeti.«

»Rekel si že enkrat.« Moram priznati, da mi je bilo zelo neprijetno.

»In ponavljam. Mislim, da se mi ne more nič hudega zgoditi, če je ona poleg mene. Znal bi se odreči najslajšemu in nase popolnoma pozabiti. Znal bi odpustiti sovražniku in poljubiti človeka, ki bi me prosil, naj mu napišem delavsko himno.«

»Tudi Karli si odpustil? Govorila sta danes.« Fritz je moral slišati, da je bilo malo ironije v tem, ker ima preobčutljivo uho, pa ni vzkipel, samo pogledal me je izpod čela.

»Da, nagovoril sem jo, ker sem bil jaz kriv pred njo, ne ona pred mano. Ni mi ljubo, če se spomnim milanskih dni. Toda lepa je, dragi, lepa je; ko bi ne bilo Estere tukaj, bi še ne bilo konca.«

»Ali se svet ni preuredil?»

»Ne, Karla je ostala. Ko sem ji pogledal v tiste čudne, poševne oči, ki so kakor tekoča voda, vedno izpremenljiva in vedno ista, sem zopet čutil, da se mi vrti v glavi, kakor dim ali prva cigareta zjutraj. Ne smem ji gledati v oči, ni prav. Govoril sem z njo, kakor s teboj, in vidim, da je človek kakor drugi... ne, mislim, da ni nič izrednega in skrivnostnega na njej, kakor sem prej menil. Ne vem, ali me razumeš.«

»Ne popolnoma.«

»Saj je vseeno.«

»Ali greva gor?» sem vprašal.

»Da, pojdiva gor,« je odgovoril mehanično in se obrnil v nasprotno stran. »Glej, tam je Esterina spalnica.«

Skoz okno se je videla le medla luč nočne svetilke.

»Sedaj se je razpravila in moli. Ali je morda že končala, ima obedve roki pod glavo in misli z odprtimi očmi. Ne, pojdiva gor.«

Ko sva šla mimo velike vrtnice v kotu ob hiši, se je nasmehnil in rekel:

»Gnezdo.«

»Da,« sem ga pogledal in se nasmehnil brez vzroka tudi jaz; bilo mi je toplo v prsih, kakor

FRAN RAVNIKAR:
ODIPUS IN ANTIGONA.

če koga nesebično ljubim. V veliki vrtnici je stalo zapuščeno slavčevo gnezdo, o katerem pripovedujejo gostom več lepih anekdot.

Firenze.

Ko mi je Fritz danes zjutraj podal roko, je bil na njegovem obrazu po dolgem času zopet tisti zaničljivi in samozavestni nasmeh.

»Vischer mi je torej vrnil pesmi. Kako si spal?»

»Ali ti jih je vrnil? To je nerodno.«

»Nerodno ni, občudovanja vredni! Sitno mi je le, da ne vem, zakaj sem jih pisal. Kako si spal?»